

Otte og Trefindstyvende Møde.

Onsdagen den 12te April 1882 Kl. 1.

Sekretæren, Nielsen-Grøn, oplæste Protokollen for forrige Møde; denne blev derefter underkrevet.

Formanden (Krabbe): Efter den Bemyndigelse, som blev meddeelt mig i Thingets sidste Møde, har jeg havt den Ære paa Kongens Fødselsdag at overbringe Hs. Majestæt Thingets Lykønskning. Med Udtalesen af sit inderlige Ønske om en lykkelig Løsning af de Rigsdagen foreliggende Opgaver har Hs. Majestæt paalagt mig at bringe Thinget hans hjertelige Tak og Hilsen.

Med Skrivelse fra Indenrigsministeren af 1ste ds. har jeg modtaget Meddelelse om, at Ministeren agter her i Thinget at fremsætte Forslag til Lov om Meddelelse af Koncession paa Anlæg og Benyttelse af en Jernbane fra Hou Havn over Odder til et Punkt paa Statsbanen mellem Skanderborg og Aarhus, samt Forslag til Lov om Meddelelse af Koncession paa Anlæg og Benyttelse af en Jernbane fra Horsens til Suelsminde.

Med Skrivelse af 4de ds. fra Finantsministeriet er modtaget Exemplarer af de af Finantsministeren i Landstinget fremsatte Forslag til Love om Amtsforvalternes Lønning og om Amtsforvalternes Kontorholdsogtdgjørelse.

Som alt i sidste Møde bebudet, er Forslaget til Finantslov kommet tilbage til dette Thing, og det er mig bekendt, at Udvalget allerede har foretaget Forslaget i sit idag afholdte Møde.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Fastsettelse af visse Kjøbstæder som Garnisonsstæder.

(Lovforslaget findes i Tillæg C, Sp. 317—320).

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Berg: Det er jo Medlemmerne bekendt af de Forhandlinger, der ere førte om dette Lovforslag, at Regjeringen oprindelig forelagde et Forslag omfattende tre Garnisonsstæders Fastsettelse ved Lov og udtalte i Motiverne, at et omfattende Lovforslag ikke kunde forelægges Rigsdagen, forinden der havde fundet Forhandlinger Sted med alle vedkommende Kommuner. Smid- lertid foreligger der nu et Lovforslag for os omfattende 9 Kjøbstæder udenfor Kjøbenhavn som Garnisonsstæder. Det er jo et længe næret Ønske fra vor Side, der saaledes i første Paragraf søges fyldestgjort, nemlig at vi kunne faae Garnisonsstæder fastsatte ved Lov, det er en Bestemmelse, der har staaet hen ørkesløst siden 1867. For- saavidt kunde dette altsaa synes at være en Smø- bekommen mod Folkethingets Anskuelser, men der er navnlig ved Behandlingen i Rigsdagen kom- met Paragrafer ind, som maatte ville volde nogen Vanskelighed ved en videre Behandling af denne Sag. Det vil erindres fra Forhandlingerne for endel Aar tilbage, at Krigsministeriet, jeg tror under Ledelse af det nuværende ærede Medlem for Helsingør (Thomsen), indlebede og afsluttede nogle Overenskomster med enkelte Kommuner an- gaende meget betydelige Udgifter til Garnisons- forholdene — man sagde, men det er maaste ikke rigtigt, under Krusel af, at ellers toges Garni- sonerne fra disse Byer. Byerne gik ind paa denne Sag uden noget Hensyn til Rigsdagen og uden noget Hensyn til, at der ikke var sikret dem nogensomhelst Hjælp til disse Bygninger eller nogen Sikkerhed for, at de selv fremtidig bleve Garnisonsstæder; de overtog altsaa disse Forplig- telser, som en anden Kontrahent overtager dem, paa eget Risiko og Ansvar. Da vi kom til at forhandle disse Overenskomster, disse admini- strative Forhandlinger mellem Kommunal- bestyrelserne og Krigsministeriet, var det os ikke det mindst Forunderlige, at Indenrigsministeren, som ved Loven er sat til at være Kjøbstædernes Værge, kunde gaa ind paa at bebyrde Kommunernes Budgetter i den Grad med disse Udgifter, uden at de havde nogen Lovgivningsgaranti for, hvor- ledes der senere skulde forholde sig med Garni- sonerne. Vi udtalte os imod nogensomhelst Anerkjendelse fra vor Side af disse Overens- komster, vi vedtog Forslag i den Henseende, som værgede Folkethinget for dets Vedkommende mod nogensomhelst Godkjendelse af da eller i Fremtiden at bære det ringeste Ansvar for disse admini- strative Overenskomster, som vare afgjorte aldeles uafhængig af os eller uden Hensyn til os. Nu vilde det jo være ganske interessant at se, om f. Ex. Folkethinget paa eengang vilde for sit Vedkommende indtræde som en Slags Selvfrylnerkautionist for Alt, hvad Administrationen saaledes med Folke- thingets Protest havde bedrevet, og hvad den i Fremtiden agtede at bebrive, og altsaa paa eet